ISSN: 3049-0723 (Online), ISSN: 3107-7781 (Print)
Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies Volume 6 | 02, December 2025

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

https://tamilmanam.in/

Issue DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

Article Type: Original Research Article

Widows in Sangam Society: A Socio-Historical Study on Morality, Oppression, and Lifestyle Changes

Dr.M.Malathi*,

Academic consultant, Department of Tamil, S.V.U. College of Arts, S V University, Tirupati,

ORCiD: https://orcid.org/0009-0009-9198-7018

*Correspondence: ganeshpungavanam@gmail.com,

Received: 28-11-2025; **Revised**: 30-11-2025; **Accepted**: 01-12-2025; **Published**: 01-12-2025

Abstract: Sangam literature serves as the primary historical documentation reflecting the lifestyle, culture, martial ethics, and moral codes of ancient Tamil society. Within these literary works, there is abundant internal evidence showing that women held unparalleled positions in education, valor, love, marriage, and the arts. However, another facet of this society was the tragic life of widows. Sangam poems meticulously record how widows were subjected to extremely rigid moral restrictions and social oppression. Practices such as Sati (self-immolation), Kaimmai Nonbu (the penance of widowhood), the shaving of hair, the shedding of ornaments, and strict dietary restrictions transformed the lives of widows into a form of long-term punishment. This article provides a detailed exploration—through Sangam verses—of how women were oppressed in the name of 'Chastity' (Karpu) during Tamil Nadu's transition from a matriarchal structure to a patriarchal, property-based society. It also examines the nuances of 'Paruthi Pendir' (women spinners), who represented the economic livelihood of widows. Furthermore, this study analyzes the sociological roots of these restrictions by comparing them with modern social research.

Keywords: Sangam Literature, Widow (Kaimpen), Theory of Chastity, Oppression of Women, Sangam Society, Paruthi Pendir (Cotton Spinners), Sati, Patriarchal Society, Sociological Study, Tabuthara Nilai.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் கைம்பெண்கள்: ஒழுக்கம், ஒடுக்குமுறை மற்றும் வாழ்வியல் மாற்றங்கள் குறித்த ஒரு சமூக-வரலாற்று ஆய்வு

***முனைவர் மு. மாலதி**, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை, திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழகக் கலைக் கல்லூரி, திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழகம், திருப்பதி – 517 502,
ஆந்திரப்பிரதேசம், இந்தியா.

1. ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வியல், பண்பாடு, போர் நெறிகள் மற்றும் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும் முதன்மை வரலாற்று ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன. இவ்விலக்கியங்களில் பெண்கள் கல்வி, வீரம், காதல், மணவாழ்க்கை மற்றும் கலைத் துறைகளில் ஒப்பற்ற நிலையில் இருந்தமைக்கான அகச்சான்றுகள் ஏராளமாகக் கிடைக்கின்றன. இருப்பினும், இச்சமூகத்தின் மற்றொரு முகம், கணவனை இழந்த கைம்பெண்களின் துயரார்ந்த வாழ்க்கையாகும். அவர்கள் சமூக ரீதியாக மிகக் கடுமையான ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டிருந்தமை சங்கப்பாடல்களில் நுணுக்கமாகப் பதிவாகியுள்ளது. உடன்கட்டை ஏறுதல், கைம்மை நோன்பு, கூந்தல் களைதல், அணிகலன்களைத் தவிர்த்தல் மற்றும் உணவுக் கட்டுப்பாடு போன்ற நடைமுறைகள் கைம்பெண்களின் வாழ்க்கையை ஒரு நீண்டகாலத் தண்டனையாக மாற்றியுள்ளன. இக்கட்டுரை, தாய்வழிச் சமூக அமைப்பிலிருந்து தந்தைவழிச் சொத்துடைமைச் சமூகமாகத் தமிழகம் மாறிய சூழலில், 'கற்பு' என்ற பெயரில் பெண்கள் எவ்வாறு ஒடுக்கப்பட்டனர் என்பதையும், கைம்பெண்களின் பொருளாதார வாழ்வாதாரமாக விளங்கிய 'பருத்திப் பெண்டிர்' நுட்பங்களையும், சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி விரிவாக ஆராய்கிறது. மேலும், நவீன காலச் சமூக ஆய்வுகளுடன் ஒப்பிட்டு, இக்கட்டுப்பாடுகளின் சமூகவியல் வேர்களை இக்கட்டுரை பகுப்பாய்வு செய்கிறது.

2. திறவுச் சொற்கள்

சங்க இலக்கியம், கைம்பெண், கற்புக் கோட்பாடு, பெண்கள் ஒடுக்குமுறை, சங்ககால சமூகம், பருத்திப் பெண்டிர், உடன்கட்டை ஏறுதல், தந்தைவழிச் சமுதாயம், சமூகவியல் ஆய்வு, தபுதார நிலை.

3. முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 'சான்றோர் செய்யுள்' என்று போற்றப்படும் சங்க இலக்கியங்கள், சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்களின் அக மற்றும் புற வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. எட்டும் தொகையுமாக அமைந்த இத்தொகுப்புகள், பண்டைத்தமிழரின் சமூக விழுமியங்களை அறிய உதவும் காலக்கண்ணாடிகளாகும். இச்சங்கப்பாடல்களின் வழி அக்கால மகளிரின் பன்முகத் தன்மையை நாம் அறிய முடிகிறது. அவர்கள் வெறும் இல்லத்தரசிகளாக மட்டும் இல்லாமல், கல்வி கற்ற புலவர்களாகவும், போர்முனையில் மன்னர்களுக்கு ஆலோசனை கூறும் அறிவுடையவர்களாகவும், வீரத்தாய்களாகவும் திகழ்ந்தனர். ஔவையார், நச்செள்ளையார்,

வெள்ளிவீதியார் போன்ற 26-க்கும் மேற்பட்ட பெண் புலவர்கள் இக்காலத்தில் இலக்கியப் பணியாற்றியுள்ளனர்.

இருப்பினும், இத்தகைய மேன்மையான நிலைக்கு நேர் எதிரான ஒரு இருண்ட பகுதி சங்ககாலச் சமூகத்தில் நிலவியது. அதுவே கைம்பெண்களின் வாழ்க்கை. சங்க இலக்கியக்காலம் என்பது ஒரு வீரயுகமாகும் (Heroic Age). தொடர்ச்சியான போர்கள் நிகழ்ந்த அக்காலத்தில், ஆண்கள் போர்க்களத்தில் மரணமடைவது இயல்பான ஒன்றாக இருந்தது. இதனால் சமூகத்தில் கைம்பெண்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. இத்தகைய சூழலில், கணவனை இழந்த பெண்களைச் சமூகம் எவ்வாறு கையாண்டது என்பது அச்சமூகத்தின் முற்போக்கான தன்மையைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. கற்பு என்ற பெயரில் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடுமையான ஒழுக்க விதிகள், கணவன் இறந்த பிறகு மிகக் கொடிய ஒடுக்குமுறைகளாக உருவெடுத்தன. சங்ககாலக் கைம்பெண்களின் துயர வாழ்க்கை, அக்காலச் சமூகத்தின் பெருமைக்கு ஒரு தீராத குறையாகவே பதிவாகியுள்ளது.

4. சங்ககாலச் சமூகக் கட்டமைப்பும் தந்தைவழிச் சமூக மாற்றமும்

சங்க இலக்கியக்காலமானது, தமிழக வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான சமூக மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது. இது தொன்மையான தாய்வழிச் சமூக அமைப்பு (Matriarchy) மெல்லத் தேய்ந்து, தந்தைவழிச் சொத்துடைமைச் சமூக அமைப்பு (Patriarchy) வலுப்பெற்ற காலமாகும். நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் வாரிசுரிமை என்பது முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டதால், பெண்ணின் ஒழுக்கம் அல்லது 'கற்பு' என்பது ஒரு சொத்தைப் பாதுகாப்பது போன்ற முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது.

4.1 தாய்வழிச் சமூக எச்சங்கள் மற்றும் மாற்றத்தின் தொடக்கம்

ஆரம்பகாலச் சங்கச் சமூகத்தில் பெண்கள் ஒப்பீட்டளவில் அதிகச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருந்தனர். களவு மணம் (காதல் திருமணம்) மற்றும் உடன்போக்கு போன்ற பழக்கங்கள் தாய்வழிச் சமூகத்தின் எச்சங்களாக இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. பெண்கள் தங்கள் துணையைத் தாங்களே தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். இருப்பினும், போர்களின் அதிகரிப்பு மற்றும் வீரயுகப் பண்புகள் காரணமாக, ஆண் வாரிசுகளின் தேவை அதிகரித்தது. இது பெண்களைத் தனிப்பட்ட சொத்தாகக் கருதும் மனப்பான்மையைச் சமூகத்தில் உருவாக்கியது.

சமூக அமைப்பு	**பெண்களின் நிலை**	**சமூக அதிகாரம்**
தாய்வழிச் சமூகம்	கல்வி, சுதந்திரம், துணைத்தேர்வு உரிமை	பெண்களிடம் மையம் கொண்டிருந்தது
இடைநிலைச் சமூகம்	களவு மணம் இருந்தாலும் கற்புக்கு முதன்மை	தந்தைவழிச் சமூகத்திற்கு மாறத் தொடங்கியது
தந்தைவழிச் சமூகம்	கைம்மை நோன்பு, உடன்கட்டை ஏறுதல், கட்டுப்பாடு	ஆண்களின் முழுமையான கட்டுப்பாடு

மேற்கண்ட அட்டவணை சங்ககாலத்தில் பெண்கள் சந்தித்த படிநிலை மாற்றங்களை உணர்த்துகிறது. சமூகம் தந்தைவழி நோக்கி நகர்ந்தபோது, பெண்ணின் தனித்தன்மை அழிக்கப்பட்டு, அவள் கணவனைச் சார்ந்திருக்கும் ஒரு அங்கமாக மட்டுமே பார்க்கப்பட்டாள்.

5. கற்புக் கோட்பாடு: ஒழுக்கம் எனும் பெயரில் ஒரு கருத்தியல் ஒடுக்குமுறை

சங்க இலக்கியங்களில் 'கற்பு' என்பது வெறும் ஒழுக்கமாக மட்டும் பார்க்கப்படாமல், அது ஒரு தெய்வீக ஆற்றலாகவும், பெண்களின் தலையாய கடமையாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டது. "உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே; நாணினும் செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று" எனத் தொல்காப்பியம் கற்பின் உயர்வைக் குறிப்பிடுகிறது.

5.1 கற்பின் வரையறை

சங்க இலக்கியச் சூழலில், கற்பு என்பது ஒரு பெண் தான் ஏற்றுக்கொண்ட கணவனுக்கு உள்ளத்தாலும் உடலாலும் உண்மையாக இருப்பதைக் குறித்தது. இது பெண்ணுக்கு மட்டுமே வலியுறுத்தப்பட்டது; ஆண்களுக்கு இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் இருக்கவில்லை. கணவன் ஒருவன் பரத்தையர் (விலைமாதர்) சேரிக்குச் சென்று வந்தாலும், அதைத் தலைவி பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற 'ஊடல்' மரபுகள் கற்புக்கால இல்லறத்தின் ஒரு பகுதியாகவே கருதப்பட்டன.

5.2 கற்பும் கைம்மையும்

கணவன் உயிருடன் இருக்கும்போது அவனுக்குச் சேவை செய்வதே கற்பு என்று போற்றப்பட்ட நிலையில், அவன் இறந்த பிறகு அந்தப் பெண் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்பதில் சமூகம் மிகக் கடுமையான விதிகளை வகுத்தது. கணவனுடன் தீப்புகுதல் அல்லது அவலமான கைம்மை நோன்பு நோற்றல் ஆகிய இரண்டின் மூலமே ஒரு பெண் தன் கற்பை நிரூபிக்க முடியும் என்ற நிலை உருவானது. இது பெண்களின் மனநிலையை ஆண்களே வடிவமைத்தார்கள் என்பதற்குச் சான்றாகும்.

6. கைம்பெண்: சொல்லிலக்கணமும் சமூக வகைப்பாடும்

கணவனை இழந்த பெண் 'கைம்பெண்' என அழைக்கப்படுகிறாள். இதில் 'கை' என்பதற்கு ஒழுக்கம் எனப்பொருள் கொண்டு, அவளை ஒரு 'ஒழுக்கமான பெண்' என்று சமூகம் அடையாளப்படுத்தியது. ஆனால், இந்த அடையாளத்தின் பின்னால் ஒரு மாபெரும் சமூக விலக்கு ஒளிந்திருந்தது. சங்க இலக்கியங்கள் கைம்பெண்களைப் பல பெயர்களில் குறிப்பிடுகின்றன:

1. **பருத்திப் பெண்டிர்:** நூல் நூற்றுத் தன் வாழ்வாதாரத்தைத் தேடிக்கொள்ளும் உழைக்கும் கைம்பெண்கள்.
2. **உயவற் பெண்டிர்:** கணவனை இழந்து மாறாத துயரத்தில் வாடும் பெண்கள்.
3. **கழிகல மகளிர்:** கணவன் இறந்தவுடன் தன் அணிகலன்களைக் களைந்துவிட்ட பெண்கள்.
4. **ஆளில் பெண்டிர்:** எவ்விதப் பாதுகாப்பும் துணையுமின்றித் தனித்து விடப்பட்ட மகளிர்.

இப்பெயர்கள் அனைத்தும் அப் பெண்கள் சந்தித்த சமூக மற்றும் பொருளாதாரச் சிறுமைப்படுத்தல்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. கைம்மை நிலை என்பது ஒருதார மணமுறை என்ற சமூக அமைப்பால், குறிப்பாகத் தந்தைவழிச் சமுதாயத்தில் பெண்களைக் கட்டுப்படுத்த உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும்.

7. உயிர்த்துறத்தல் மரபுகள்: உடன்கட்டை ஏறுதலும் ஈமத் தாழியும்

கணவனை இழந்த ஒரு பெண்ணுக்குத் தற்கொலை செய்துகொள்ளும் உரிமை அல்லது கட்டாயம் சங்க காலத்தில் நிலவியது. இதனை இலக்கியங்கள் 'நல்லோள் கணவனோடு நனியழல் புகீஇ' என்று சிறப்பிக்கின்றன.

7.1 உடன்கட்டை ஏறுதல் (சதி)

கணவனின் சிதையில் விழுந்து உயிர்விடுவது ஒரு வீரச் செயலாகவும், கற்பின் உச்சமாகவும் அக்காலச் சமூகத்தால் கொண்டாடப்பட்டது. இதற்குச் சிறந்த சான்றாகப் பூதப்பாண்டியனின் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டுவின் பாடலைக் கூறலாம். தன் கணவன் இறந்தபோது அவனுடன் தீப்பாயத் துணிந்த அவளைச் சான்றோர்கள் தடுத்தனர். அவர்களை நோக்கி அவள் பாடிய வரிகள் மிகவும் ஆவேசமானவை:

"பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம் நுமக்கு அரிது ஆகுக தில்ல எமக்கு எம் பெருந்தோள் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பு அற வள் இதழ் அவழ்ந்த தாமரை நள் இரும் பொய்கையும் தீயும் ஓரற்றே" (புறம். 246)

இப்பாடலில், குளிர்ந்த தாமரைப் பொய்கையும் ஈமத்தீயும் தனக்கு ஒன்றுதான் என்று அவள் கூறுகிறாள். இங்கு அவள் தீயில் விழுவதைத் தனது விருப்பமாகச் சொன்னாலும், அதற்குப் பின்னால் இருக்கும் 'கைம்மை நோன்பு' குறித்த அச்சம் மிக முக்கியமானது. எஞ்சிய காலம் முழுவதும் சித்திரவதைக்குள்ளாகி வாழ்வதை விட, ஒரு கணத்தில் உயிர்விடுவது மேல் என்ற முடிவுக்கு அப்பெண்கள் தள்ளப்பட்டனர்.

7.2 தாழியில் புதைத்தல் மற்றும் புறநானூறு 256

இறந்த வீரர்களை முதுமக்கள் தாழியில் வைத்துப் புதைக்கும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்தது. கணவன் இறந்த செய்தி கேட்டுத் தானும் அவனுடன் புதைய விரும்பும் ஒரு பெண்ணின் குரலை ஒரு பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. அவள் குயவனைப் பார்த்துத் தாழியை அகலமாக வனையுமாறு வேண்டுகிறாள்:

"கலம் செய்கோவே! கலம் செய் கோவே! அச்சுடைச் சாகாட்டு ஆரம் பொருந்திய சிறு வெண்பல்லிபோலத் தன்னோடு சுரம்பல வந்த எமக்கு அருளி வியன்மலர் அகன்பொழில் ஈமத்தாழி அகலிது ஆக வனைமோ நனந்தலை மூதூர்க் கலம்செய் கோவே" (புறம். 256)

இப்பாடலில் பயின்று வந்துள்ள 'வெண்பல்லி' உவமை மிகவும் நுணுக்கமானது. வண்டியின் அச்சில் ஒட்டியிருக்கும் ஒரு சிறிய பல்லி, வண்டி செல்லும் இடமெல்லாம் தானும் செல்வது போல, தன் கணவனுடன் வாழ்நாள் முழுவதும் துன்பங்களிலும் காடுகளிலும் உடன் வந்த தான், இப்பொழுதும் அவனுடன் ஈமத்தாழிக்குள் செல்ல விரும்புவதாக அவள் கூறுகிறாள். இது அப்பெண்ணின் ஆழ்ந்த

அன்பைக் காட்டினாலும், மறுபுறம் அவள் எதிர்கால வாழ்க்கை குறித்த சமூகப் பயத்தையும் பிரதிபலிக்கிறது.

8. கைம்மை நோன்பு: ஒழுக்கம் எனும் பெயரில் உடல்ரீதியான ஒடுக்குமுறை

கணவனுடன் தீப்பாயாத பெண்கள் எஞ்சிய வாழ்நாள் முழுவதும் 'கைம்மை நோன்பு' நோற்க வேண்டும். இது ஒரு மதச்சார்ந்த நோன்பு என்பதை விட, ஒரு பெண்ணின் அழகையும் ஆளுமையையும் சிதைக்கும் சமூகத் தண்டனையாகவே இருந்தது. கைம்மைத் துன்பத்தை மூன்று நிலைகளாகப் பிரிக்கலாம்: ஒப்பனை நீக்கம், உணவு நீக்கம் மற்றும் பழக்க நீக்கம்.

8.1 கூந்தல் களைதல் மற்றும் மலர் நீக்கம்

பெண்ணின் அழகின் அடையாளமாக விளங்கும் கூந்தலை மழித்தல் அல்லது களைதல் கைம்மை நோன்பின் முதல் கடமையாகும். கூந்தல் கணவனுக்கே உரியது என்ற எண்ணம் நிலவியதால், அவன் இறந்த பிறகு கூந்தலை அலங்கரிக்க உரிமையில்லை எனப்பட்டது.

"...மெல்லென மண்ணாகக் கூந்தல் மாசுஅறகீ கழீஇ சிலபோது கொண்டு பல்குரல் அழுத்திய" (நற். 42)

தலைவன் பிரிந்திருக்கும் காலத்திலேயே பெண் தன் கூந்தலுக்கு நெய்யிடுவதைத் தவிர்த்தாள் (புறம். 147). கணவன் இறந்த பிறகு, அக் கூந்தல் முற்றிலுமாகக் களையப்பட்டது. தாயங்கண்ணியார் பாடல் இக்காட்சியை இவ்வாறு விவரிக்கிறது:

"கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கி அல்லி உணவின் மனைவியொடு" (புறம். 250)

கூந்தலை மழிப்பதோடு, தலையில் சூடும் மலர்களும் தவிர்க்கப்பட்டன. மங்கல நிகழ்ச்சிகளில் பூச்சூடிய பெண்கள் முன்னிலைப்படுத்தப்பட, கைம்பெண்கள் அங்கிருந்து விலக்கப்பட்டனர்.

8.2 அணிகலன்களைக் களைதல்

கையிலணிந்த வளையல்கள் மற்றும் இதர அணிகலன்களைக் கைம்பெண்கள் அணியக்கூடாது. கணவன் இறந்த செய்தியைத் தன் சுற்றத்தாருக்குச் சொல்லச் செல்லும் பெண், தன் 'வறுங்கையை' (வளையல் இல்லாத கை) தலைமேல் தூக்கிச் செல்வதாக ஒரு பாடல் குறிப்பிடுகிறது:

"வளையில் வறுங்கை ஓச்சிக் கிளையுன் ஓய்வலோ கூறுகின் உரையே" (புறம். 253)

நீக்கப்பட்டவை	**அதற்குப் பதிலாக விதிக்கப்பட்டவை**
மணம் மிக்க கூந்தல்	மழிக்கப்பட்ட அல்லது சீவாத தலை
பொன் வளையல்கள்	வெற்று முன்கைகள்
மென்மையான ஆடைகள்	வெள்ளை நிற அல்லது கரடுமுரடான உடை
பட்டுப் பாய்கள்	கற்கள் நிறைந்த வெறுந்தரை

8.3 உணவுக் கட்டுப்பாடுகள்: அல்லியரிசி மற்றும் வேளைக்கீரை

கைம்பெண்களின் உணவு முறை மிகவும் கடுமையானதாக இருந்தது. அவர்கள் நெய், பால் போன்ற சத்துமிக்க உணவுகளை உண்ண அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆம்பல் மலரின் விதையிலிருந்து எடுக்கப்படும் அல்லியரிசி (புல்லரிசி) அவர்களின் முதன்மை உணவாக இருந்தது.

> "பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுது மறுத்து இன்னா வைகல் உண்ணும் அல்லிப் படூஉம் புல் ஆயினவே" (புறம். 128)

பெருங்கோப்பெண்டுவின் பாடலில் (புறம் 246), கைம்பெண்கள் உண்ணும் உணவின் அவலம் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. அவர்கள் நெய் சேர்க்காத, புளி மட்டுமே சேர்த்துக் கசக்கிச் சமைத்த வேளைக்கீரையை உட்கொண்டு, பாயின்றிப் பருக்கைக் கற்களில் படுத்து உறங்கினர். இது அவர்களின் உடல்நலத்தையும் மனநலத்தையும் சிதைக்கும் செயலாக அமைந்தது.

9. பொருளாதாரத் தற்சார்பும் பருத்திப் பெண்டிரும்

சங்ககாலக் கைம்பெண்கள் அனைவரும் வறுமையில் வாடவில்லை. வறிய நிலையில் இருந்த கைம்பெண்கள் தங்களின் வாழ்வாதாரத்திற்காக நூல் நூற்கும் தொழிலைச் செய்தனர். இவர்கள் 'பருத்திப் பெண்டிர்' என்று இலக்கியங்களில் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர்.

9.1 நூல் நூற்றல்: ஒரு தொழில்நுட்பப் புரட்சி

பருத்தியிலிருந்து கொட்டைகளை நீக்கி, தூய்மைப்படுத்தி, அதிலிருந்து மிக மெல்லிய நூலை எடுக்கும் பணியைப் பெண்கள் மேற்கொண்டனர். இப்பெண்கள் இரவு நேரங்களில் சிறு விளக்கொளியில் அமர்ந்து நூல் நூற்ற செய்தி புறநானூற்றில் பதிவாகியுள்ளது (புறம் 326).

> "பருத்திப் பெண்டின் பனுவல் அன்ன" (புறம். 125)

இப்பாடல் வரிகளில், கபிலர் பருத்திப் பெண்டிர் நூற்ற மென்மையான நூலை மேகத்திற்கு உவமையாகக் கூறுகிறார். இதன் மூலம் அவர்கள் மிகத் திறமையான தொழில்நுட்ப அறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது. நற்றிணையில் (353) "ஆள் இல் பெண்டிர்" (துணையற்ற பெண்கள்) தங்களின் கடின உழைப்பால் மிக மெல்லிய நூலைப் பிரித்தெடுத்தமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

9.2 பொருளாதாரத் தாக்கம் மற்றும் ஏற்றுமதி

பழந்தமிழகத்தின் நெசவுத் தொழில் உலகப் புகழ்பெற்றதாக இருந்ததற்கு இந்தப் பருத்திப் பெண்டிரின் உழைப்பே காரணமாகும். இவர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட நூலைக் கொண்டு நெய்யப்பட்ட ஆடைகள் 'பாம்பின் தோல்' போலவும், 'புகை மண்டலம்' போலவும் மென்மையாக இருந்தன எனப் புகழப்படுகின்றன. மதுரை போன்ற பெரிய நகரங்களில் இத்தகைய துணிகள் விற்கப்படும் தனித் தெருக்கள் (அறுவை வீதி) இருந்தன.

நெசவுத் தொழிலில் பெண்களின் பங்கு:

- **பருத்தி சேகரிப்பு:** பறவைகள் கொத்திச் சிதறவிட்ட பருத்திக் கொட்டைகளை ஏழைப் பெண்கள் சேகரித்தனர்.
- **தூய்மைப்படுத்துதல்:** வில் போன்ற கருவியால் அடித்துப் பஞ்சைத் தூய்மையாக்கினர்.
- **நூற்பு:** 'தக்கணம்' போன்ற சுழலும் கருவிகளைக் கொண்டு நூல் நூற்றனர்.
- **வருவாய்:** இதன் மூலம் கிடைத்த வருமானம் அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் ஒரு கௌரவமான பொருளாதாரச் சுதந்திரத்தை வழங்கியது.

10. ஆடவர் கைம்மை: தபுதார நிலையும் சமூக முரணும்

பெண்களுக்குக் கைம்மை நோன்பு கட்டாயமாக்கப்பட்ட அதே சமூகத்தில், மனைவியை இழந்த ஆண்களுக்கு அத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. மனைவியை இழந்த ஆடவனின் நிலை 'தபுதார நிலை' என்று தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்படுகிறது.

ஆயினும், ஆண்கள் மறுமணம் செய்துகொள்ளச் சமூகம் அனுமதித்தது. ஒரு வீரன் தன் மனைவியை இழந்த பிறகு அவளுக்காக வருந்துவது பாடப்பட்டாலும், அவன் தலைமுடியைக் களைவதோ அல்லது உணவைக் கட்டுப்படுத்துவதோ கட்டாயமாக்கப்படவில்லை. நற்றிணை மற்றும் புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் மட்டுமே கைம்மை பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாகக் காணப்படுவது, இது சமூகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினரிடமும், குறிப்பாகப் போர் மறவர்களிடமும் அதிகம் நிலவியதை உணர்த்துகிறது.

11. சமூகவியல் பார்வை: ஒடுக்குமுறையின் நுட்பங்கள்

கைம்பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் அனைத்தும் அவர்களைச் சமூகத்தின் மையநீரோட்டத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன.

11.1 சமூக விலக்கு மற்றும் அமங்கலச் சகுனம்

சங்க காலத்தில் கைம்பெண்கள் மங்கல நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளவில்லை. திருமணத்தின் போது 'மங்கல மகளிர்' மட்டுமே மணமக்களை வாழ்த்தினர். கைம்பெண்கள் வாழ்த்தியதாகவோ, ஊர்வலங்களில் சென்றதாகவோ குறிப்புகள் இல்லை. பிற்காலத்தில் இது அவர்கள் தெருவில் வருவதே தீய சகுனம் என்ற அளவிற்குத் தீவிரமடைந்தது.

11.2 உளவியல் அழுத்தம்

கணவனை இழந்த துயரத்தை விட, சமூகத்தின் பார்வையும் கட்டுப்பாடுகளுமே ஒரு பெண்ணை அதிகம் வாட்டின. இதனால் அவர்கள் தங்களின் 'வீரக் கற்பின்' பெயரால் உயிரை விடுவதைத் தீர்வாகக் கொண்டனர். ஒரு பெண் தன் கணவனைத் தெய்வமாக வணங்கும் பழக்கமும் இக்காலத்தில் இருந்தது (புறம் 249).

12. நவீன காலத்துடன் ஒப்பீடு மற்றும் சமூக மாற்றம்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த இந்த அவல நிலை, காலப்போக்கில் பல மாற்றங்களைச் சந்தித்துள்ளது. இடைக்காலத்தில் மனுதர்மத்தின் தாக்கத்தால் பெண்கள் மேலும் ஒடுக்கப்பட்டனர். 19-ஆம் நூற்றாண்டில் வீரசலிங்கம் பந்தலு, பெரியார் ஈ.வெ.ரா போன்ற சீர்திருத்தவாதிகள் கைம்பெண் மறுமணத்திற்காகவும், மொட்டையடித்தல் போன்ற கொடுமைகளுக்கு எதிராகவும் பெரும் போராட்டங்களை நடத்தினர்.

இன்று கைம்பெண்கள் கல்வி கற்று, வேலைவாய்ப்புகளைப் பெற்று, விண்வெளித் துறை வரை சாதனை படைக்கின்றனர். இருப்பினும், இன்றும் சில கிராமப்புறச் சமூகங்களில் கைம்பெண்கள் மீதான பார்வையில் சில பழமைவாத எச்சங்கள் நீடிக்கவே செய்கின்றன. நவீன ஆய்வுகளின்படி, இன்றும் கைம்பெண்கள் சமூக மற்றும் பொருளாதாரப் பாகுபாடுகளைச் சந்திக்கின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

13. முடிவுரை

சங்ககாலச் சமூகத்தில் கைம்பெண்களின் வாழ்க்கை என்பது முரண்பாடுகளின் தொகுப்பாகும். ஒருபுறம் பெண்களைக் கல்வி மற்றும் கலைகளில் சிறந்து விளங்கச் செய்த சமூகம், மறுபுறம் அவர்களைக் கைம்மை என்ற பெயரில் கொடூரமான ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கியது. தாய்வழிச் சமூகத்தின் வீழ்ச்சியும், தந்தைவழிச் சொத்துடைமைச் சமூகத்தின் எழுச்சியுமே இத்தகைய ஒடுக்குமுறைகளுக்குக் காரணமாக அமைந்தன. 'கற்பு' என்ற கோட்பாடு பெண்ணின் ஆளுமையைச் சிதைக்கும் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

ஆயினும், 'பருத்திப் பெண்டிர்' போன்ற செய்திகள் சங்ககாலப் பெண்கள் உழைப்பால் உயர்ந்திருந்தனர் என்பதையும், வறுமையிலும் தங்களின் சுயமரியாதையைப் பாதுகாத்தனர் என்பதையும் காட்டுகின்றன. இலக்கியங்கள் காட்டும் இத்தகைய பதிவுகள், பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மேன்மைகளை மட்டுமல்லாது, அதன் குறைகளையும் நடுநிலையோடு ஆராய நமக்கு உதவுகின்றன. இன்றைய நவீனச் சமூகத்தில் பெண்கள் தங்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடும் நிலையில், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த இந்த அவல நிலையை அறிந்து கொள்வது சமூக நீதி குறித்த உரையாடல்களுக்குத் தேவையான ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணியாகும்.

உசாத்துணை

1. இராமகிருஷ்ணன், எஸ். "பருத்திப் பெண்டிர்." *எஸ். இராமகிருஷ்ணன் இணையதளம்*, 2023.
2. தட்சணாமூர்த்தி, அ. *தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்*. பாரி நிலையம், 1973.
3. பாலசுப்பிரமணியன், கே. வி. *நற்றிணை மூலமும் உரையும்*. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2009.
4. சாமிநாதையர், உ. வே. *புறநானூறு மூலமும் உரையும்*. உ. வே. சா. நூலகம், 2014.

https://doi.org/10.63300/tm08sp022026

5. Hart, George L. *The Poems of Ancient Tamil*. University of California Press, 1975.

6. Kailasapathy, K. *Tamil Heroic Poetry*. Clarendon Press, 1968.

7. Ramaswamy, Vijaya. "Chaste Widows, Cunning Wives, and Amazonian Warriors: Imaging of Women in Tamil Oral Traditions." *Asian Ethnology*, vol. 69, no. 1, 2010, pp. 129–157.

8. Ramanujan, A. K. *Poems of Love and War*. Columbia University Press, 2011.

9. ஜயராஜ், ஆர். *அகநானூறு*. சாரதா பதிப்பகம், 2010.

10. புஷ்பகோகிலம், ஜே., மற்றும் கே. சூரியன். "A Scenario of Destitute Widows in Mayiladuthurai District." *SEEJPH*, vol. 25, 2024.